

„Je, je takó, in nič drugače,“ reče Mica jokaje, ter si ne upa pogledati vojaka v obraz.

„Prepričan sem“ pravi Lipe s solzami v očeh, „da ste dobri in bogoljubni ljudjé; toda vaše pomoči jaz nisem zaslužil in je tudi ne potrebujem, kajti moji dnevi so izšteti. Edina dobrotá, za katero vaju prosim, je: da me obderžite v svojej hiši samo za toliko časa, da operem svojo dušo najostudniših pregreh in se spravim z Bogom, kterega sem tolikokrat hudo in gerdo razžalil. Moje hudobije so narasle do verhá in nisem vreden, da bi še dalje prebival v ljudskej družčini. Čas je kratek, — moje telo, kakor vidíte, slabo; življenje visi še na enej samej nitki, katero gloje dan in noč neki červ, ki se je zbudil v mojej vesti in vsaki trenotek se bojim, da jo pregrize in da bo treba stopiti pred ostrega sodnika, da dam odgovor od svojega malopridnega, brezbožnega življenja. Prosíte Boga, da bi me porosil s svojo milostjo, da bi ozdravil moje bolno sercé in obudil nado v mojej razvetranej duši, ter mi odpustil moje velike pregrehe.“

Komaj teden so imeli Prevdarnikovi revnega, nadložnega, pa zelo skesanega Lipeta v svojej hiši. Pripovedal jim je, kako je prišel med cigane in od ciganov med tolovaje. Ropal, pijančeval in razne druge, najgerje pregrehe je počenjal. Ker je pa njegovo gerdo življenje zavoljo hudobnega počenanja v vednej nevarnosti bilo, zapisal se je prostovoljno v vojake, kjer je leta 1849 v bitki pri Novari ob svojo levo nogo prišel. — Čutil se je vsaki dan slabejega in je spoznal, da ne bo več dolgo božjega sveta gledal. Prosil je Prevdarnika, da mu pošlje po duhovnika, kteremu se je vseh svojih pregreh in hudobij prav skesano obtožil in potem kmalu po prejetih sv. zakramentih umerl. — Rekel je še pred svojo smertjo okrogstoječim, ki so prišli, da bi ga milovali in tolažili: „Glejte, preljubi moji! koliko zlega in žalostnih nasledkov ima ena sama pregreha, ktere se človek v mladosti ne varuje.“

Iv. Tomšič.

Vsakemu svoje.

To je réš — legati je znal mlinarjev Janezek, kot da bi hruške klatil. — Dobil je Janezek nekega dné od svojega kuma (botra) sreberno dvajsetico v dar, katero z velikim veseljem staršem pokaže, ter jo potem v žep spravi. — Po dokončanej šoli se gre s svojimi součenci igrat, — skačejo sim ter tje, da je veselje! — Ko je pa bilo čas domu iti, hoče se s podarjeno dvajsetico malo ponositi, ter seže v žep, da bi dvajsetico izvlekel, ali dvajsetice ni! — Dobil sem — pravi Janezek jokaje — dobil sem od kuma novo dvajsetico, djal sem jo v žep, al zdaj vse žepe preiščem in — ni je! — Tukaj nekje sem jo mogel zgubiti. Tovarši! kdor jo najde in mi jo nazaj prinese, hočem mu že nekaj dati. — Ves žalosten gre domu in se klaverno za mizo vsede. Vso noč se mu je od zgubljene dvajsetice sanjalo.

Drugi dan prisopiha sosedov Jožek in mu podá sreberno dvajsetico, ktero je našel na trati, kjer so se včeraj igrali, in — polovico od njega tirja. Ali Janezek se izgovarja, da bi pač škoda bilo svitlo dvajsetico menjati, jo naglo v žep vtakne, se smeje in Jožeka — kakor pravijo — s potepenim pismom odpravi.

Kmalu potem pride Jožekov oče k mlinarju, kateri od vsega tega še nič ne vé, in od najdene dvajsetice prav prederzno tudi on polovico tirja. „Ljubi sosed,“ pravi mlinar, „zavoljo nesramne sebičnosti tvoj sin po pravici ne vinarja ne zasluži. Veselje, da je zgubljeno blago najdel in nazaj izročil, ali vsaj kakih par krajcarjev bilo bi tvojemu sinu plačila zadosti. Od najdene dvajsetice pa polovico tirjati, to je vendar enmalo prenapeto, prijatelj! — Da je pa moj sin dvajsetico spravil in Jožeku prav nič dal ni, to je pa tudi kazni vredno. Ker pa želite, da bi vaš in moj sin od dvajsetice obedva enako imela, naj se zgodi po vaše volji!“

Modri mlinar izroči sreberno dvajsetico gospodu učitelju, da jo naj v prid šolske knjižnice oberne. — Jožek in Janezek sta pa zdaj od sreberne dvajsetice vsak polovico, to je — nič imela.

Lj. T.

V spomladi.

Travniki in gozdi so že zeleni, cvetlice cvetó po tratih in tudi drevje je v svojem najlepšem cvetji. Blage dišave nas razveseljujejo, drobni ptički skakljajo po drevesnih vejah in germovji ter prepevajo vesele pesmice; vse je polno življenja in pravega nedolžnega veselja. Po zimi je bilo povsod vse tiho, a zdaj v spomladi, posebno meseca majnika, se povsod razlega radosten glas. Pastirji jemljó v roke piščali in gonijo črede na pašo. Ljudje hodijo delat na polje in v vinograde. Otroci se zbirajo na travnikih, tergajo zale cvetlice, spletajo lepe vence, skačejo za pisanimi metulji ter si delajo kratek čas. Pa tudi radi hodijo s svojimi starši na polje, da jim pomagajo pri delu, kolikor morejo in znajo. Koliko nedolžnega veselja imajo pač pridni otroci, kedar gredó z očetom ali materjo na njivo, da pomagajo korun v brazde ali pa z motiko izkopane jamice pokladati! Dobro vé, da je bil marsikdo izmed vas prav pridni pri tem spomladanskem opravilu, zato vam pa hočem danes povedati tudi nekoliko o korunu, kterege menda prav radi jeste.

Korun, ali kakor ga nekteri še zmiraj napačno imenujejo krompir, berž ko ne od nemške besede „Grundbirn“, je za nas zelo koristna in imenitna rastlina. Njegova prava domovina je Amerika, odkoder se je še le pred nekaj stoletji po naših krajih udomačil. Sploh pravijo, da je prvi to rastlino v Evropo zanesel Franc Drake, o katerem se to-le pripoveduje:

„Franc Drake je poslal svojemu prijatelju v London veliko koruna s priporočilnim pismom, da ga naj posadi. Rekel je, da je sad te rastline, kedar dozori, zelo dobra in tečna jed. Mož je bil tega darú svojega pri-